

מבט מעודד: "אז והיום"

בימי החגים, כשאנו שרועים על הדשא ומצפים שהמנגל ייתן לחיים שלנו קצת בשר, זו הזדמנות לחשוב איך התגלגלו חיינו הלאומיים והקהילתיים במהלך השנים. אז הנה חשבון נפש תמציתי ודי אקראי, המשווה בין אז להיום במדינה ובקיבוצינו המתחדשים.

פעם הייתה לנו מדינה קטנה, וקיבוץ קטן, וחלמנו איך פה נחיה ופה ניצור חיי חופש חיי דרוו. היום יש לנו מדינה גדולה וקיבוץ גדול, ואנחנו חולמים איך ניסע בקיץ לכרתים.

פעם שרנו שירים של הביטלס והרולינג סטונס ונורא הצטערנו שאנחנו לא מבינים את המילים (כי זה היה באנגלית). היום אנחנו שרים שירים של פאר טסי ויובל המבולבל ונורא מצטערים שאנחנו כן מבינים את המילים.

פעם האמנו כל הזמן בכל הלב שיש לנו ארץ נהדרת. היום אנחנו מאמינים בזה פעם בשבוע, בימי שני - כשאייל קיציס מזכיר לנו את זה.

פעם, כשהיו מרתקים חייל, המפקד היה נותן לו להתקשר להודיע לאמא שהוא לא יוצא הביתה. היום, כשמרתקים חייל, אז אמא מתקשרת למפקד להודיע לו שממש לא כדאי לו להסתבך איתה.

פעם היינו יושבים בלילה בגורן, מסתכלים על השמיים ומבקשים משאלה כשרואים כוכב נופל. היום אנחנו יושבים בלילה בסלון, מסתכלים על המסך ומבקשים שקט כשרואים "כוכב נולד".

פעם לבר מצוה היו מקבלים שעון יד עם מחוגים ואטלס, על מנת שיכירו את העולם שלנו. ילדי הבר מצוה של היום מקבלים אייפון שבע ונסיעה למשחק של ברצלונה, כדי שהם יכירו את העולם של מסי.

פעם בקיבוץ כעסו על ממלאי התפקידים בגלל הבניה ורבו עם השכנים בגלל הכלבים. היום כועסים על ממלאי התפקידים, על הבניה, על השכנים, על הכלבים ועל האמ-אמא של כולם.

פעם בקבוץ היה חדר אוכל פעיל, שבכל יום היו באים לאכול בו ופעם בשבוע ראו בו סרט. היום, למי שמעלה את הרעיון שנחזור לאכול בחדר האוכל פעם בשנה, אומרים שהוא חי בסרט.

אז הנה, הבשר כבר מגיע מהמנגל, ואנו יכולים לחזור להתמקד בהווה. אלא אם מישהו יגיד שאין מה להשוות את הבשר של היום למה שהיה פעם.

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה